

Da bi čovjek ostao „živ“ biti će prisiljen promijeniti svoja uvjerenja

Svakog dana čitamo naslove u novinama koji nam lede krv u žilama. Komentiramo o njima, razvlačimo ih od usta do usta, pokušavamo ih zaboraviti mijenjajući teme, ali oni su sve uočljiviji i sve više upozoravaju čovjeka na upitnu mu budućnost. Ako sve polako, ali sigurno odlazi u propast čega smo svedoci, po kojoj pravdi bi mi ostali pošteđeni. Možda bi trebali ozbiljnije razmisliti o tom problemu ,a ne okretati glavu na drugu stranu, uvjeravajući se da će nas zaobići ili samo dodirnuti, sve ovo što sustiže apsolutno cijeli svijet. Koliko god pokušavali sami sebi bacati pijesak u oči, morati ćemo ipak progledati , jer ovdje se radi o čovjeku, o našoj djeci. U ovakvim situacijama kada se ruše naše kule od karata, pomoći može jedino kolektivna svijest, a ona počinje pojedincem. Jesu li opomene koje dobivamo naš zajednički crveni karton? Ne možemo dovijeka uvjeravati jedni druge „ biti će bolje“, a vlastita razmišljanja tvrdoglavo ne pomicati ni za dlaku. Upravo su naša sadašnja uvjerenja i najveća prijetnja našoj budućnosti. Kao da idemo kroz zid, a pravog razloga nismo ni svjesni. Što se nama ljudima dogodilo da ostajemo u „mraku“, a sebe pretvaramo u patnike? Što se dogodilo čovjeku, ako dozvoljava iskorištavanje vlastite vrste? Gdje su nestala ljudska prava i tko ih oduzima? Mi ih oduzimamo jedni drugima, jer sebično vjerujemo da imamo na to pravo. Kontradikcija na kontradikciju! Koliko jedni drugima želimo kvalitetniju budućnost, toliko želimo i samima sebi. Uvrnuto je vjerovati da neki imaju pravo dobiti više, a neki manje, a neki gotovo ništa. U takvoj jednakosti nešto ne štima, pogotovo za one od kojih se traži prihvaćanje tih mogućnosti. Pravo čovjeka je da ima, da dobiva , da sebi omogućuje, a drugom ne uskraćuje. Uskraćivanje bilo čega zbunjuje svijest ,a zbunjena svijest iskrivljuje čovjekova uvjerenja. Percepcija samog života dolazi iz uvjerenja, pa ako su ona iskrivljena ni percepcija ne može drugačije izgledati.